Kansallinen Työ

Perjantaina kesäkuun 30 p:nä

Toimitus ja toimisto: Helsinki, Unioninkatu 41 A
Puhelimet: Toimitus ... 36 107
Tilaus- ja ilmoitusasiat...... 63 389

PÄÄTOIMITTAJA S. B. OKSANEN

Kahdesti kuussa ilmestyvä taistelulehti
Tilaushinnat: 1/1 vk. 40:—, 1/2 vk. 20:—, irtonumerot 2:—
Ilmoitushinnat: 2:- palstamm.

1. vuosikerta
N:o 2 — 1939

Eduskuntavaalit.

Edessämme olevat eduskuntavaalit ovat erittäin merkitykselliset tähyillessämme läheisintä tulevaisuutta. Huomioidessamme maantieteellisen asemamme ja kriitillisen ulkopoliittisen tilanteen on meidän tietäminen, että tuskin milloinkaan ennen on vaadittu Suomen kansalta sellaista sisäistä lujuutta ja yksimielisyyttä ulkopoliittiseen esiintymiseen kuin juuri tällä hetkellä. Maailmantapahtumat voivat jo aivan lähitulevaisuudessa vetää Suomen kansan sellaisiin selkkauksiin, jotka näyttävät

pystyykö tämä kansa osoittamaan elinkelpoisuutensa itsenäisenä valtakuntana, vai sortuuko se sisäisen rikkinäisyytensä takia juutalais-bolshevistiseen orjuuteen.

Kun palautamme mieliimme viimeaikaiset vahvimpien puolueitten ja puolueliittoutumien diktatuurimaiset pyrkimykset, niin voimme vakuuttautua siitä, että eduskunnan voimasuhteitten vahvistuessa samaan suuntaan kuin tähänkin asti,

on kansamme sisäinen rauha vakavasti uhattu, minkä johdosta sen valtakunnallisen suunnan kehittäminen, jota me edustamme ja joka tässäkin maassa ehkä jo lähimpien vuosien aikana toisi tullessansa oikeuden kansallemme, kohtaisi voimakasta, väkivaltaista vastustusta.

Tahdomme korostaa sen johdosta, että jokainen suomalainen harkitsisi vakavasti minkä puoluepoliittisen suunnan vahvistuminen olisi meidän kansallemme toivottavinta saadaksemme mahdollisimman suotuisissa olosuhteissa uhrata taistelumme ja työmme kansamme onnellisemman tulevaisuuden puolesta. — Vaaleihin on käytävä vakavin, mutta toivorikkain mielin.

Hyvä lukijamme! Arvostellessasi pienen Suomen kansan sisäistä voimaa tällä hetkellä, olemme varmoja, että näet sen elävän sisäisen heikkouden ja osittain siveellisen rappion tilassa. Voimat, joiden kaiken järjen nimessä tulisi rakentaa sisään ja ulospäin voimakasta Suomen kansaa, repivät sitä nyt rikki mitä häikäilemättömimmällä tavalla. Kaikki puolueet odottavat sinunkin »viivaasi» omiin listoihinsa »kansanvallan ja vapauden puolesta», mutta vaikka niillä kaikilla on tämä sama iskulause, julkeavat ne häväistä toinen toistaan mitä siivottomimmalla tavalla, kaivellen päivänvaloon vastustajiensa »syntejä» kymmenien vuosien takaa.

Puoluejärjestelmä on mitä valitettavinta uhkapeliä Suomen kansan elämänarvoilla, joka ei voi tuoda siunausta mukanaan.

Luuletko sittenkin, että se on kansanvaltaa kun puolueet nostavat mitä häikäilemättömimmällä tavalla kansalaisryhmän toistansa vastaan! Taikka onko se taistelua vapauden puolesta, kun kukin puolue, kehiteltyöään kannattajiinsa itsekkäät intohimot, pyrkii puoluediktatuuriin »omiensa» puolesta? — Ei, tämä ei ole »kansanvallan ja vapauden puolesta» taistelemista, vaan tämä on johdonmukaista henkisen eripuraisuuden kasvattamista kansalaisten keskuuteen, mistä on seurauksena se, että puoluejärjestelmä syventää sitä juopaa, mikä nykyisen taloudellisen järjestelmän vallitessa on eri eturyhmien välillä.

Tämän lehden, »Kansallinen Työn» tueksi asettunut ryhmä ei edelläesitetyistä syistä voi kannattaa nykyistä puoluejärjestelmää, jota valtaosaltaan johdetaan kansainvälisesti, vaan me tahdomme istuttaa Suomen kansaan voimakkaan suomalais-kansallisen ja kristillis-siveellisen hengen:

»Yksi kaikkien ja kaikki yhden puolesta», joka tulee antamaan järjestelmälle myöskin sellaiset muodot, että sen avulla voidaan todellakin toteuttaa kansamme keskuudessa yhteiskunnallinen ja taloudellinen oikeudenmukaisuus.

Me tiedämme, että vasta *kaikki yhteiskuntaryhmät yhteensä* muodostavat *kokonaisuuden*, minkä johdosta me myöskin tahdomme, että kaikki voimat pannaan palvelemaan hyödyllisellä tavalla tätä kansaa.

Pyrkiessämme päämääräämme, olisi toivottavaa, että maassamme todellakin säilyisi kansanvalta ja vapaus toimintaan. Meidän on itse kunkin täytettävä velvollisuutemme nyt vaaliuurnilla, vaikkakaan emme voi hyväksyä mitään puoluetta, mutta kansallisen vapauden puolesta on meidän pyrittävä näissäkin olosuhteissa vaikuttamaan ja valittava puolueista paras mahdollinen.

Jokainen meikäläinen tietää mitkä niistä edustavat lähinnä suomalaiskansallista vapautta ja taas toisaalta mitkä puolueet ovat kytkeytyneet kansainvälisen marxilaisuuden ja kansainvälisen vapaamuurariuden puolesta ajamaan kansalliselle Suomelle vieraita kansainvälisten keinottelijoitten vallanhimoisia tarkoitusperiä.

Jokainen meikäläinen tietää myös, että viiva on vedettävä sellaisen miehen listalle, joka on *miehenä* paras mahdollinen, joka uskaltaa sanoa totuuden ja taistella sen puolesta. Nyt on etsittävä persoonallisuuksia!

Ei ainoatakaan ääntä hukkaan! Harkitse ja äänestä!

Juutalaismarxilaista vaalipropagandaa

syntyväisyyden, lasten ja tulevaisuuden "puolesta".

Vaalipropaganda on taasen täydessä kukoistuksessaan. Jokainen puolue, s.o. aineellinen eturyhmä, lupaa kannattajillensa »kultaa ja vihreitä metsiä». Erikoisen maininnan ansaitsee kuitenkin Suomen Sosialidemokraattisen, s.o. toistaiseksi »Väinö Alfredin» puolueen vaalimainonta. Suomen kansalla on jo »yhdestoista hetki» oppia tietämään ja uskomaan, että »Väinö Alfredin» ja sen puolueen aatteellinen oppi-isä on kansainvälinen talmudjuutalainen Karl Marx-vainaja ja että puolue kuuluu jatkuvasti juutalaisten johtamaan kansainväliseen toiseen internationaleen, jonka johtokunnan toimeenpanevista jäsenistä mainittakoon tässä yhteydessä m.m. juutalainen Leon Blum. Puolue saa aatteelliset ohjeensa tänäkin päivänä, jotka aina sovelletaan käytäntöön, juutalaisista kansainvälistä tietä.

Luuletko siis sinä suomalainen nykyisessä kansainvälisen marxilaisuuden johtamassa »demokratiassa» olevan suomalais-kansallista kansanvaltaa »siemenpiimänkään» vertaa. Jos sitä olisi siinä ollut edes sen verran, niin totisesti tässä maassa ei olisi 40-vuotisen marxilaistaivalluksen jälkeen enää 600.000 suomalaista aliravittuna. — Marxilaisen puolueemme symbooli on juutalaisen, väkivaltaisen vallankumouksen veripunainen lippu, toistaiseksi ilman sirppiä ja vasaraa. Sen puolueohjelma on nyt kuten ennenkin kokoonpantu luokkavihan opinkappaleista, sen liikkeellepanevana voimana on viha.

Jatkuu viimeisellä sivulla.

Vain yksi suuri ajatus —

Suomen kansan yhteinen etu — voi nostaa kansallisen liikkeen.

Elämme vaalien aikaa, jolloin puoluemarkkinoiden lupaukset jatkuvat, kuten jo niin monasti ennenkin. Poliittinen rappeutuminen, puolueiden keskinäinen valtataistelu on syössyt kansamme tielle, josta sen on mahdoton nousta ilman suurta kansallista herätystyötä. Meillä on aprikoitu ja ennusteltu, milloin syntyisi suuri herätysliike, joka yhdistäisi Suomen kansan yhdeksi, jakamattomaksi kokonaisuudeksi. Jotkut sanovat, että Suomen kansan luonne on sellainen, ettei se hevillä muutu. Siitä johtuisi ennen kaikkea puoluekarsinoitumisen sitkeys. On epäilemättä myönnettävä, että tällaisessa puheessa on paljon perää, mutta toiselta puolen tehdään tuosta meille ominaisesta hitaudesta ja sitkeydestä aivan väärät johtopäätökset. On näet samalla todettava, että hitaus ja sitkeys ovat eräällä tavalla oikean totuuden metsästäjän ominaisuuksia.

Kansan mieli ei ailahtele sinne eikä tänne, vaan se omaksuu periaatteensa hitaasti ja vakaumuksellisesti oman luonteensa pohjalla. Juuri tätä kansamme ominaisuutta saamme kiittää siitä, ettei se nytkään puoluepetkutuksien ja vaalikalastuksien aikana anna itseään myrkyttää. Sillä kansamme on kaikesta myrkynkylvöstä huolimatta säilyttänyt suomalaisen perusluonteensa. Vain puoluejohtajat ja tuhannet muut poliittisen »koulutuksen» saaneet kiipijät ovat luonteellisesti ja peruuttamattomasti muuttuneet sellaisiksi, ettei niillä ole enää mitään tekemistä kansamme perusluonteen kanssa. Juuri tämä seikka tekeekin nykyisen »demokraattisen» tilanteen niin vaaranalaiseksi. Sillä itse asiassahan kansaamme ovat nyt johtamassa epäsuomalaiset ja epäkansallistuneet ja siitä syystä myöskin siveellistä selkärankaa vailla olevat henkilöt, jotka eivät loppujen lopuksi vastaa muusta kuin siitä järjestelmästä, joka on auttanut heitä valta-asemiinsa, ja jonka säilyttämiseksi ja tukemiseksi he nytkin taas ainutlaatuisen häikäilemättömällä tavalla, keinoista välittämättä, työskentelevät kansamme pettämiseksi.

Kansamme uskoi kerran vapauden aatteeseen ja täydellä syyllä. Siihen perustui alkuperäinen suomalaisuusliike, siihen perustui eri puolueidenkin alunperin aloittama taistelu kansamme elinoikeuksien puolesta, joista huolehtiminen varsinkin poliittisesti epäitsenäisessä valtiossa olisi jäänyt syrjään. Mutta taistelu noista terveistä ja oikeista alkulähteistä on nyt loitonnut niin pitkälle, että niistä on tullut vain irvikuva, — »demokratia», joka uhkaa muuttua suorastaan juutalaiskapitalistiseksi diktatuuriksi.

Näin siis kansamme hyvänahkaisuuden ja hyväuskoisuuden avulla on tultu järjestelmään ja olosuhteisiin, joihin täydellä syyllä voidaan soveltaa yhteisnimitystä »juutalaishengen aika», jonka luonteenomaisimpana

Jatk. 2:lla sivulla.

Onko Suomi joutumaisillaan osuustoiminnallisen kolhoosijärjestelmän armoille?

Jokainen, joka vähänkin tuntee Suomen nykyisiä taloudellisia oloja, tietää, että osuustoiminta on kaikkialla talouselämän eri aloilla saavuttamaisillaan maassamme sellaisen laajuuden ja merkityksen, että täytyy huolestuneena kysyä: Onko todellakin tarkoitus, että Suomen talouselämä vähitellen muuttuisi Neuvostoliiton kolhoosijärjestelmän kaltaiseksi. Se merkitsisi sitä, että lopulta yksityisyritteliäisyys, esiintyköön se missä muodossa tahansa, tyrehdytetään. Ihmisestä tehdään suuren valtiokoneiston pienen pieniä mekaanisia osia, orjia, jotka eivät saa kokea omistusoikeuden ja työn iloa. Ja mikä kaikista pahinta, talouselämästä ei tehdä ainoastaan valtion monopoolia, vaan myöskin valtioelämä sinänsä monopolisoidaan; siitä tehdään määrättyjen piirien ja lopulta hyvin rajoitettujenkin sisärenkaiden poliittinen ja taloudellinen välikappale, mikä samalla tulee kansainvälisen suurfinanssin välikappaleeksi ja sen määräämisvallan alaiseksi. Onhan tarpeeksi usein jo todistettu, että osuustoiminta johtaa valtiososialismiin ja kansainvälisen juutalaisen rahamahdin aseman lujittamiseen.

Ja kuitenkaan emme suinkaan kuulu niihin, jotka kokonaisuudessaan sokeasti hylkäävät osuustoiminnan. Osuustoimintaahan on niin monenlaista ja sen merkitys saattaa olla hyvin erilainen ottaen huomioon toiminnan laadun ja sen laajuuden eri tapauksissa.

Tuotanto-osuustoiminnalla on varsinkin ***maatalouden*** alalla ollut meidän maassamme hyvin suuri merkitys. Se on opettanut kansaa hyödylliseen yhteistoimintaan varsinkin ***maito- ja meijeritalouden alalla.***

Mutta tässäkin on yhtenä huomattavana varjopuolena mainittava nykyiseen maataloudelliseen osuustoimintajärjestöön nähden sen keskusjärjestöissä havaittava *tavaton yliorganisointi*. Noista järjestöistä uhkaa tulla todellisia valtioita valtiossa, joiden toiminnassa alituiseen piilee omien valtuuksien ylittämisen vaara. Se merkitsee sitä, että niistä kehittyy poliittisia tekijöitä, joita poliittiset puolueet puoskaroivat ja levittelevät.

Maataloudellisesta osuustoiminnasta ja sen nykyisestä kehityksestä ei voida tulla missään tapauksessa muuhun tulokseen, kuin *että se on tuottanut kasvannaisenaan vankan byrokratian, joka elää sen kustannuksella ja joka hyvin raskaasti painaa sitä yksityisten tuottajien ja koko maan vahingoksi.*

Osuustoiminnan nimellä tunnettu yhteistoiminta on opettanut maanviljelijöillemme hyvin paljon, mutta nyt, kun hedelmät olisi korjattava, tunnetaan, että tuo osuustoiminta on eräällä tavalla muodostunut kahleeksi, joka uhkaa tyrehdyttää yksityisyritteliäisyyden. Sentähden on Suomen järkevien maanviljelijöiden harkittava missä on se raja, jonka ylitse osuustoiminnan ei ole sallittava kasvaa ja johon rajaan nähden maatalouden ja koko maan edun nimessä turhat kasvannaiset on saatava juuria myöten hävitetyiksi. Me emme tarvitse enää byrokraatista osuustoimintaa, joka painaa maanviljelijöiden hartioita ja uhkaa lopulta imeä hänen kassansa ja hänen työvoimansa tyhjiin, vaan sellaista osuus- tai yhteistoimintaa, joka kannustaa yksityistä, keventää hänen kuormaansa ja siten samalla luo keskitetyn ja tarmokkaan organisoinnin yhteistä hyvinvointia varten.

Me tiedämme jokainen, minkälaiseen huippuunsa osuustoiminnallinen monopolisoituminen on tällä hetkellä maassamme kehittynyt niin *vähittäis- kuin tukkukaupankin* alalla. Ja kaiken lisäksi on osuustoiminta laajentanut yhä enemmän toimintaansa suuryrittäjänä teollisuuden alalla. Osuuskauppaliikkeestä on meidän

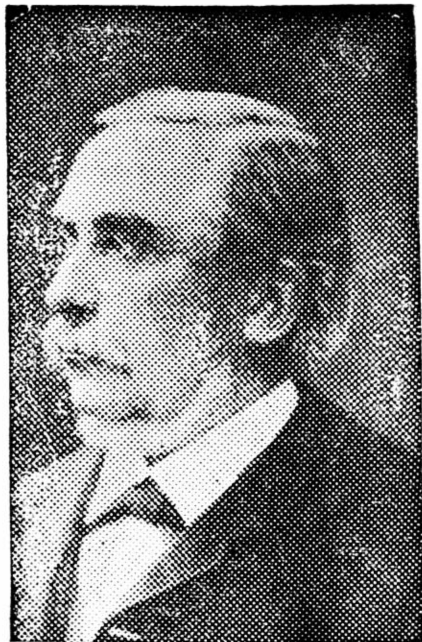
Jatkuu viimeisellä sivulla.

Maamme Yhdysvaltain lähettiläs, ministeri, Suomi loosin vapaamuurariveli, mestarimuurari Procopé (oikealla) ojentaa Yhdysvaltain juutalaiselle rahaministeri Morgenthaulle 160,693 dollarin suuruisen maksuosoituksen velan puolivuotissuoritukseksi.

Agathon Meurman

varoitti Suomen kansaa jo 1872 säätyvaltiopäivillä juutalaisvaarasta.

Agathon Meurman.

Juutalaiskysymys on nykyään noussut maailmassa päivänvaloon. Sen kysymyksen vaikutus näkyy kaikkialla. Maailma on joutunut poliittiseen kahtiajakoon kansallisvaltioihin (juutalaisvastaisiin) ja demokratioihin (juutalaismyönteisiin). Kansallisvaltioiden vapautuminen juutalaisuuden maailmanvaltapyrkimysten alaisuudesta on samalla noussut yhä voimakkaammin juutalaiskysymyksen etualalle.

Yhä useammin kuulee meidänkin kansamme keskuudesta: Mitä on juutalaiskysymys?

Demokraattinen päivälehdistömme on kuitenkin hoitanut tämän asian suuren yleisön kannalta siksi ovelasti, ettei kansa ole päässyt oikeaan tietoisuuteen asian todellisesta vakavuudesta. Se huomattava juutalaispakolaismäärä mikä esim. on maahamme virrannut Keski-Euroopasta, on tuntuvasti lisännyt heidän lukumääräänsä maassamme ja varsinkin pääkaupungissamme, jossa jokainen voi omin silmin asian todeta..

Vaikka meillä ei voidakaan sanoa olevan juutalaiskysymystä suoranaisesti niin voimakkaana kuin välillisesti marxilaisuuden ja vapaamuurariuden kautta, on juutalaisten paikallinen vaikutus siksi kansaamme rappeuttavaa, että meidän on kaikella voimallamme vastustettava heidän lisääntymistään maassamme.

Muistakaamme miten Agathon Meurman vastusti jo v. 1872 säätyvaltiopäivillä juutalaisia, vaikka niitä silloin oli ainoastaan pieni osa nykyisestä määrästä.

Hän sanoi: »*Juutalaiset ovat sullottavat kaikki yhteen laivaan, irroitettava peräsin ja päästettävä laiva merelle.*»

Tämän hän sanoi kansallemme varoitukseksi juutalaisista. Meidän täytyy kunnioittaa miestä, joka jo silloin kaukonäköisyydellään 1800-luvulla tajusi juutalaisvaaran niin selvästi. Hänen varoitustaan ei ole kuitenkaan kuultu, vaan on juutalaisuus henkisesti päässyt myrkyttämään kansamme elämää sekä aineellisesti saalistamaan maamme omaisuutta aina kansallisrikkauksiamme myöten.

Milloin toteutuu Agathon Meurmanin vaatimus hänen synnyinmaassaan?

Puolueet esittävät reseptejään.

Näin vaalien aikana saamme taas lukea jos missäkin muodoissa ja milläkin tavoilla esitettyjä houkutuksia kuten: »Varallisuutta kaikille», »Hyvinvointia kaikille» j.n.e., toinen toisiaan ylittäviä ja kaikkiin erilaisiin haluihin sopeutuvia iskulauseita. Totta on, että tyhmien joukot aina vain kasvavat ja niiden lukumäärä, jotka tosissaan uskovat tuollaisten lupausten täyttämismahdollisuuksiin näiden mukana. Emme tahdo väittää, etteivät esim. ensimmäistä kertaa edustajaehdokkaana olevat itsekin uskoisi jollain tavalla voivansa myötävaikuttaa omaksumansa vaalilauseen toteuttamiseen, ja tietysti paljon muuhunkin. Mutta vähitellen kaikkien kansanedustajien, jotka eivät kesken väsy, käy niin, että he sensijaan yrittävät positiivisella työskentelyllä mahdollisimman nopeasti valloittaa itselleen taloudellisesti antoisia toimia valtion vakinaisissa laitoksissa ja pysyä niissä mahdollisimman kauan. — Tämä asioitten kulku ei suinkaan aina ole pohjimmaltaan edustajan omaa syytä, vaan nykyisen parlamenttaarisen järjestelmän, joka mieluimmin suosii nollia kuin ykköstä nollien joukossa. Mutta mitä se sitäpaitsi merkitsee, vaikka eduskunnassa olisi yksi tai kaksi neroakin, eihän se vaikuta, koska kerran enemmistöllä s.o. asiasta tietämättömien päätöksellä on lopullinen määräämisvalta. Eihän liene ketään niin typerää, joka luulisi edustajia kaikki-viisaiksi tai että heistä voitaisiin valistuksella ja kursseilla sellaisia tehdä. Sitäpaitsi melkein jokainen edustaja on lähinnä puolueryhmänsä johdonalainen ja tälle ei suinkaan totuus maistu ilman omaa väriä antavaa maustetta. Tästä on seurauksena, että eduskunnan henkinen taso alenee alenemistaan, sillä kansamme todelliset johtokykyiset kyvyt alkavat inhota koko laitosta. Yhtä suuressa määrin kuin todelliset johtajat pysyttelevät poissa nykyisestä poliittisesta toiminnasta, koska se sen sijaan että olisi luovaa työtä, on muodostunut pääasiassa lehmänkauppojen tukemiseksi enemmistön suosiosta, yhtä suuressa määrin on tuollainen toiminta omiaan vetämään puoleensa pikku sieluja, sillä se vastaa heidän henkistä rakennettaan.

Mitä kitukasvuisempi tuollainen nykyaikainen poliittinen lehmänkauppias on henkevyydeltään ja todellisilta taidoiltaan, sitä enemmän hän ylistää järjestelmää, joka ei vaadi toimiakseen jättiläisen voimaa eikä suurta neroutta, vaan pikemminkin pitää kyläsuutarimaista nokkeluutta parempana kuin Perikleen valtiotaitoa. Tämän lisäksi ei hänen tarvitse koskaan pelätä joutuvansa vastaamaan toiminnastaan. Hän on tuosta murheesta jo senkin tähden vapaa, että hän tietää, että kokonaan riippumatta siitä, kuinka tuloksellista hänen »valtiomies»-sohlaamisensa on, hänen kohtalonsa jo etukäteen on tähdissä kirjoitettu: hänen on eräänä päivänä luovutettava paikkansa jollekin yhtä suurelle »valtiomiehelle» kuin hän itse on. Sillä tällaiselle rappeutumiselle on tunnusmerkillistä, että suurten valtiomiesten lukumäärä pienenee samassa määrässä kuin mittapuu yksilöihin nähden pienenee. Mutta nykyisen parlamenttipolitiikon täytyy tuntiessaan olevansa yhä enenevässä määrässä riippuvainen parlamenttaarisesta enemmistöstä tulla yhä kitukasvuisemmaksi, kun toiselta puolen todella lahjakkaat kieltäytyvät yhteistyöstä kykenemättömien lavertelijain kanssa, toiselta puolen enemmistön, se on tyhmyyden, edustajat eivät mitään niin kiihkeästi vihaa kuin heitä itseään viisaampaa henkilöä.

Tuollaisille valtuutetuille on aina lohduttavaa tietää, ettei heidän johtoasemaan asettamansa ole viisaudeltaan heitä ylempänä, onhan sitten kullakin silloin tällöin tilaisuus antaa »henkevyytensä» salamoida. Mutta ennen kaikkea, jos kerran Matti osaa olla mestari, niin miksikäs ei sitten Mikkokin? Tämä demokratian »vaalilause» sopii mitä parhaiten tukemaan erästä ominaisuutta, joka viime aikoina on kasvanut todelliseksi kansalliseksi häpeäksi, nimittäin vastuullisessa asemassa olevien raukkamaisuutta. Mikä onni voida kaikissa todella tärkeissä ratkaisuissa piiloittautua niin sanotun enemmistön hameenhelmojen suojaan.

Katsokaahan kerrankin tuollaista poliittista henkilöä, miten huolestuneesti hän kerjää jokaiselle toimenpiteelleen enemmistön kannatusta varmistaakseen siten itselleen välttämättömät kieroilevat kumppanit ja voidakseen milloin tahansa vapauttaa itsensä vastuusta. Mahdollisuus tällaiseen menettelyyn juuri tekee poliittisen toiminnan vastuuntuntoiselle rohkealle miehelle nykyään vastenmieliseksi ja vihatuksi, samalla kun se vetää puoleensa kaikkia kurjia luonteita. Joka ei uskalla teoistaan henkilökohtaisesti vastata, vaan etsii suojaa joukoista, on arka raukka.

Kun lopulta jonkun kansan kaikki »johtajat» ovat tuollaisia raukkoja, kostaa se lyhyessä ajassa itsensä. Kellään ei enää ole rohkeutta mihinkään päättävään tekoon, vaan jokainen ottaa vastaan minkälaisen kunnianloukkauksen tahansa, mieluummin kuin piristäytyy päättävään toimintaan. Ei ole ketään, joka omasta aloitteestaan rohkenisi antaa oman persoonansa ja päänsä pantiksi jonkun tärkeän ja rohkean päätöksen toteuttamisen onnistumisesta.

Ei saa milloinkaan unohtaa: Enemmistö ei koskaan pysty korvaamaan vastuunalaisia kykyjä. Enemmistö ei näet ole vain tyhmyyden, vaan myöskin raukkamaisuuden edustaja. Ja samoin kuin sata tyhmää ei tee yhtä viisasta tekoa, samoin ei sata raukkaa pysty aikaansaamaan sankarillista päätöstä.

Mutta mitä pienemmäksi jää velvollisuudentuntoisten yksilöiden vastuu, sitä suuremmaksi kasvaa niiden lukumäärä, jotka mahdollisimman puutteellisilla edellytyksillä varustettuina tuntevat olevansa »kutsuttuja» asettamaan »korvaamattomat» voimansa kansakunnan käytettäväksi. Niin, he tuskin malttavat odottaa hetkeä, jolloin hekin saavat astua »areenalle».

Me emme usko nykyisen parlamenttaarisen järjestelmän tuovan Suomen kansalle sitä, mitä se sielunsa syvimmässä halajaa ja mikä yksin voi tuoda sille todellisen vapauden ja menestyksen. Me teemme työtä uuden terveen hengen herättämisen puolesta, joka luo järjestelmän kansamme persoonallisuuksille toimia ja olla vastuussa toiminnastaan. Me teemme työtä kansamme tulevaisuuden edestä, sillä me näemme nykyisyyden vievän kansamme ahdinkotilaan. Siksi me emme myöskään voi tukea nykyistä järjestelmää.

Kansallisvaltioiden maailmanvaltapyrkimyksistä

on n.s. demokraattinen lehdistö huutanut äänensä käheäksi. Kansallisvaltioita on kutsuttu sortajavaltioiksi, rosvovaltioiksi. Mutta kuitenkin esim. Saksan hallussa on sangen vähän vieraitten kansojen asuma-alueita. Kymmentä saksalaista kohden asuu ehkä yksi vieraskansalainen. Ja koko Saksan alueellinen pinta-ala on tuskin kaksi kertaa Suomen kokoinen. Asukasluku kuitenkin on enemmän kuin 20 kertaa Suomen asukasmäärä. Suomalaiset ovat siis onnistuneet sieppaamaan kymmenkertaiset alueet saksalaisiin verrattuna. Ja kuitenkin me nauraisimme suureen ääneen, jos joku syyttäisi meitä maailmanvaltapyrkimyksistä. Englantia on yleensä esitetty »tasapuolisuuden» parhaana esikuvana. Kuitenkin Englanti julmaa väkivaltaa käyttäen hallitsee neljättä osaa koko maapallon alueista ja kansoista, vaikka Englannin kansa on vain puolet lukumäärältään Saksan kansaan verrattuna. Yksi englantilainen hallitsee siis yli kymmentä vieraskansalaista, ja verisesti, niikuin tiedämme Palestiinasta ja Intiasta j.n.e. — Usein kuulee myös suuriäänisesti ylistettävän Englannin rikkautta ja kansallisvaltioiden köyhyyttä. Se ei suinkaan ole Englannille kunniaksi luettava, että se on ryöstänyt maailmansodassa yhdessä Ranskan kanssa Saksan kansan elinehtoihin kuuluvat siirtomaat vain saadakseen saksalaiset köyhyyden ja puutteen kautta perikatoon. Ei se liioin osoita mitään kansanvaltaisuutta eikä tasa-arvoisuutta. Kyllä meidän olisi syytä entistä enemmän pelätä sellaisten valtakuntien kanssa liian läheisiin tekemisiin joutumista! Joka vaivautuu silmäilemään maapallon valtiollista karttaa, jossa eri valtioiden alueet on eri väreillä merkitty, näkee kyllä mitkä valtiot ovat »rosvovaltioita», jos se nimi kerran annetaan sen mukaan, mitä kukin on haltuunsa ottanut. Haluamatta suositella minkään vieraan vallan oloja, on tämä kuitenkin kaiken tasapuolisuuden nimessä yksinkertaisena totuutena julkilausuttava.

»Anna kansan tietää totuus ja valtakunta on turvattu.»

Abraham Lincoln.

HENRY FORD:

Vangitkaa kolmesataa maailman rikkainta juutalaista, niin ei tule enää yhtään sotaa.

Bolshevismi on 100 %:sta juutalaisherruutta.

»Joka isänmaanrakkaudestaan ammentaa voimaa kiinteään, uhraavaan työhön täyttääkseen velvollisuudet, joita hänen yhteiskunnallinen asemansa vaatii, hän koroittaa sillä tavoin tunteensa järjelliseksi vakaumukseksi ja siveelliseksi tahdoksi, jotka takaavat, että hänen miesikänsä on tuleva kotimaalle ja ihmiskunnalle hyödyksi.»

J. V. Snellman.

Jatkoa 1:ltä sivulta.

Vain yksi suuri...

piirteenä on rahakapitaalin miltei täydellinen yli- ja määräämisvalta.

Edellä mainitut kansamme perusominaisuudet — hitaus ja sitkeys estävät vielä sitä näkemästä mistä nykyinen nurinkurisuus johtuu ja millä tavalla uuteen olisi pyrittävä. Sentähden on meidän kansallisesti heränneiden avattava silmät näkemään totuus. Meidän on vedottava kansamme parhaisiin ominaisuuksiin, kaikkeen siihen, mikä ajan myrskyistä huolimatta on jäänyt puhtaaksi ja koskemattomaksi ja mikä muodostaa ikäänkuin perusedellytyksen kansallisen uudistuksen syntymiseksi. Ilman tuota kansamme »peruspääomaa» olisi kaikki kansalliseen uudistukseen uhrattu työ turhaan mennyttä ajan hukkaa.

Meidän on osoitettava kansallemme, että vapauden väärinkäytön seurauksena on syntynyt valhedemokraattinen, itsekkäiden yksilö- ja ryhmäetujen järjestelmä, ja että uutta todellista kansanvaltaa ei synnytetä ilman, että hävitetään ne lukemattomat raja-aidat, jotka nykyisin »juutalaishengen aikana» jakavat kansamme vihamielisiin ryhmiin ja nurkkakuntiin. Itse asiassa on meidän yhteiskuntamme täynnä »valtioita valtiossa», joista huomattavin on epäkansallinen rahapääoma ja sen rinnalla poliittiset puolueet.

Kun meidän totuudenetsijäkansamme oivaltaa totuuden omasta ruumiistaan ja sielustaan, omasta pelastuksestaan ja tulevaisuudestaan, ei mikään enää pidätä sitä: silloin on se pyhä tuli irti, joka uudistaa kansamme. Se, mikä näennäisesti on kansamme suurin heikkous — hitaus tajuta esim. poliittisia muutoksia — on osoittautuva sille monessa suhteessa siunaukselliseksi ominaisuudeksi.

Ei Suomen kansaa ole sittenkään sanottu suotta Kalevan kansaksi. Kun se kerran taas kääntyy omaan itseensä, oman elämänsä alkulähteille, silloin sitä tulee hallitsemaan ylinnä kaiken yksi suuri ajatus — kokonaisuuden etu, Suomen yhteinen etu. Tämän ylevän, tällä hetkellä saavuttamattomalta tuntuvan ajatuksen puolesta kannattaa elää ja taistella. Sen ylimpänä ohjeena on: pelasta itsesi pelastaaksesi muut, etsi oma onnesi voidaksesi onnellistuttaa muita — kansallisuusaatteen ylevin aate, jota tämä sukupolvi ei vielä tajua, mutta josta on vielä kerran kansamme ammentava kaiken henkisen voimansa.

„Kansanvallan ja vapauden puolesta."

Kansanvalta ja vapaus ovat nyt vaalien aikana kaikkien puolueitten iskusanoina, jotka esiintyvät puoluelehdistöissä ja niiden vaalimainoksissa. Jokainen vannoo taistelevansa »kansanvallan ja vapauden puolesta». Maassamme on tällä hetkellä lähes kymmenen puoluetta, jotka nyt vaalien aikana kaikki yhteen ääneen »toteuttavat» tuota kaunista sanaa »kansanvallan ja vapauden puolesta». Mutta mitä tuo ylimainostettu »vapaus ja kansanvalta» oikein on, sen näkee parhaiten nyt vaalien aikana. Kansalaiset saavat vetää viivansa näille »kansanvallan ja vapauden» äänekkäimmille huutajille, mutta vetävät sen samalla juuri niille puolue-elämän napamiehille, *jotka kansanvaltaa kaikista vähimmin toteuttavat*. Itsekkäiden ryhmäetujensa ja oman aineellisen henkilökohtaisen hyvinvointinsa tavoittelussa unohtavat he kansan ja kansanvallan vaalien jälkeen. Näin on tapahtunut ennen ja tapahtuu nytkin. Luonnoton puolue-elämä on keskeisessään valtataistelussa sortunut palvelemaan omia itsekkäitä puolueen ja sen johtajien etuja. Näin ollen on nykyisestä kansanvallasta jäänyt jäljelle vain sen nimi. Todellisuudessa se on rahavallan harvainvalta, jossa rahan suoma vapaus antaa keinottelijoille äärimmäiset mahdollisuudet rikastua, mutta pakoittaa samalla reheiliset yrittäjät ja työntekijät hätään ja puutteeseen.

Mikä on pakoittanut näissä vaaleissa nykyiset puolueemme yhdellä suulla niin voimakkaasti ylistämään »kansanvaltaa ja vapautta», kun esim. vielä joku vuosi sitten maamme suurin puolue, sosialidemokraattinen puolue, pommitteli nykyistä järjestelmää mitä radikaalisimmin. Entisen juutalaisvallankumouksellisen verenpunaisen lipun tilalle on asetettu ylväs siniristilippumme.

Sen on pakoittanut *todellinen kansanvalta*, uusi kansakokonaisuuden edun puolesta taisteleva terve kansallinen henki, joka näkee, ettei kansanvalta toteudu ilman *kansayhteyden* toteuttamista. Sellainen hallitusvalta, joka tunnustaa kansallisen yhteenkuuluvaisuuden ja kansakokonaisuuden edun ohjenuorakseen, se on todellista kansanvaltaa. Mutta meidän demokratiamme nimittää sitä diktatuuriksi sen tähden, että nykyinen demokraattinen järjestelmä on koko olemukseltaan kansainvälisen maailmanjuutalaisuuden hengen läpitunkema ja ohjaama, sillä kansainvälinen marxilaisuus ja yhtä kansainvälinen vapaamuurarius ohjaavat siksi voimakkaasti nykyistä poliittista ja taloudellista elämäämme.

Todellinen kansallinen oikeus voi meillä syntyä vasta sitten kun koko kansallemme on paljastunut juutalaisuuden maailmanvaltapyrkimys, joka nyt on sairaalloisessa yhteiskuntaruumiissamme salainen taudin synnyttäjä. Vasta silloin toteutuu kansanoikeus, kansanvalta, kun rahaa ei tunnusteta ihmisen herraksi vaan ihminen rahan herraksi ja työskenteleville ei saarnata isänmaallisuutta sentähden, että heitä sen nimessä ryöstetään. Todellinen kansanvalta voi nykyisenä maailmanhistoriallisena ajankohtana syntyä ainoastaan uuden oikeudenmukaisen maailmankatsomuksen pohjalla, jossa tunnustetaan kaikille samanlaiset mahdollisuudet ja oikeudet toteuttaa ohjetta: »Mitä vaadit ihmisten tekevän itsellesi, tee sinä se myös heille».

LONTOON POMMIATTENTAATIT. Kuva eräästä viimeisimmästä att entaatista, jossa m.m. kymmenen henkilöä loukkaantui.

LONTOO POMMIRÄJÄHDYSTEN KESKUKSENA.

Irlantilaisten pommimiesten aiheuttamat räjähdykset Lontoossa ovat olleet päiväjärjestyksessä jo useamman kuukauden ajan. Irlannin kansan tahto vapautua Englannin imperialistisen terrorin alaisuudesta on synnyttänyt irlantilaisten vastaterrorin, joka on aiheuttanut sen, että koko Lontoon väestö on alituisen pelon vallassa. Näistä Lontoon pommiterroreista ei kuitenkaan meidän demokraattisissa päivälehdissämme ole ollut muuta kuin pieniä uutisia ja nekin toisarvoisilla paikoilla, jotta ei kansamme saisi todellista käsitystä ylistetystä, esikuvallisesta, demokraattisesta Englannista. Olisi mielenkiintoista nähdä, miten päivälehtemme kirjoittaisivat, jos esim. vastaavanlainen pommisota olisi Berliinissä. Uskomme ainakin, että silloin olisivat seitsemänpalstaiset lehtemme täynnä esim. seuraavanlaisia kirjoituksia »Saksassa vallankumous» j.n.e. Julkaisemme alla 25. 6. (STT) uutisen.

Lauantai-iltana klo 22,30 aikaan tapahtui Piccadillyllä voimakas pommiräjähdys, jolloin kolme henkilöä sai vammoja. Liikenne pysähtyi kokonaan, ja paikalle kerääntyi suuri joukko ihmisiä, jotka murtautuivat nopeasti muodostetun poliisiketjun lävitse. Myöhemmin illalla tapahtui vielä pari muuta räjähdystä, toinen Piccadillyllä ja toinen Strandilla erään pankin edustalla. Useat ihmiset saivat vammoja, minkä lisäksi ikkunaruutuja särkyi. Kummassakin Piccadillyllä sattuneessa räjähdyksessä oli pommit sijoitettu Lloydin pankin sivukonttorien edustalle.

Räjähdyksiä kaikkiaan viisi.

Ensimmäinen Piccadillyllä lauantai-iltana sattunut räjähdys oli niin voimakas, että Leicester Squarella olleet ihmiset menivät ilmanpaineesta nurin. Torin pohjoisosan katukäytävä peittyi lasinsiruilla. Silminnäkijät kertovat, että katu tärähti, niin, että monet kadullaolijoista joutuivat pakokauhun valtaan. Toisaalla kaupungissa heitettiin palopommi erääseen kirjelaatikkoon, mutta palokunta sammutti nopeasti tulen.

Keskiyön jälkeen sattui Hyde Parkin lähistöllä erään pankin edustalla viides pommiräjähdys. Oxford Cirkusin luona olevan maanalaisen rautatien aseman pesuhuoneesta löydettiin sunnuntainvastaisena yönä pommi, joka ei ollut räjähtänyt.

Piccadillyllä olleet silminnäkijät kertovat hiukan ennen räjähdyksiä nähneensä pari miestä, jotka puhuivat irlantilaisella korostuksella ja joita väkijoukko sitten ajoi takaa, vaikkakin tuloksetta.

Kansanvallan perusteet esille.

Kansanvaltaisen parlamenttarismin pitäisi sekä perustuslakien että käytännön mukaan pohjautua kansan oma-aloitteisiin vapaisiin valitsijayhdistyksiin ja välittömään vaaliin. Tietääkö ken, että tällainen vapaa valitsijayhdistys olisi saanut edustajansa valituksi? Ei.

Perustetaan vain puolueen valitsijayhdistyksiä ja valitaan puolueen edustajia.

Vielä puolueiden sisälläkin muodostettavat valitsijayhdistykset ovat juonittelujen ja puoluediktaattorien kätilöimiä. Suurinta osaa tässä juonittelussa näyttelevät aikaisemmin valituiksi tulleet edustajat ja heidän apurinsa.

Kun vallan käyttö on vaaleissa näin järjestetty, saapuvat valitut kansalle taas lakeja säätämään *puolue-edustajina*. He antautuvat jyrkän puoluekurin alaiseksi ja unohtavat lain määräykset että he ovat vapaita kansan edustajia.

Tällä tavoin syntyy puoluediktatuuri, joka on huonoin kaikista diktatuurimuodoista.

Englannin elintarviketilanne on nyt huonompi kuin v. 1914.

Lontoo, 26. 6. (Stefani)

Sir Herbert Matthews, joka maailmansodan aikana kuului Englannin elintarvikeministeriöön, on selittänyt Englannin elintarviketilanteen nykyisin olevan huonomman kuin v. 1914. Ruokavarojen kuljetusta varten on käytettävissä vain muutamia laivoja, maan viljelty pinta-ala pienenee yhä eikä hallituksella ole juuri nimeksikään varastoja.

Ihannedemokratian ihannesaavutuksia.

Amerikkalainen yliopormestari vei opiston rahat.

New York, 27. 6. (Steiani)

Louisianan yliopiston kansleri Monroe kadonnut tietymättömiin mukanaan yliopiston rahavarat. Viranomaiset ovat antaneet pidättämismääräyksen.

Lukijalle.

Meiltä on tiedusteltu onko meidän lehtemme Työrintama-lehden jatko koska toimittajanamme esiintyy sama henkilö kuin Työrintama-lehdessäkin.

Tämä kysymys lienee askarruttanut useitakin lehtemme näytenumeron saaneita henkilöitä, sillä he tietävät työmme vaikeudet ja pitävät uuden lehden ilmestymistä eräänä ilmauksena siitä. Voimme kuitenkin lukijoitamme lohduttaa sillä, että tämä siirtyminen uuteen lehteen ei ole menetys, vaan voitto asiallemme.

Kansallisen henkemme mukainen maailmankatsomuksellinen ajattelu on jo useita vuosia sitten synnyttänyt julkisuuteen useampiakin toimintamuotoja, sanomalehtiä, järjestöjä, kerhoja j.n.e., jotka ovat olleet kansallisen uudistustyömme arvokkaita uranuurtajia. Nämä ovat kuitenkin valitettavasti väsähtäneet tai muuten henkilökohtaisiin erimielisyyksiin sortuneet. Yksi tällainen kunnioitettava yritys on sanomalehti Työrintama, joka muutamien miesten sitkeällä työllä julkaistuna jo kolmen vuoden ajan on voimiensa ja kykyjensä mukaan herättänyt kansamme näkemään ja ajattelemaan niistä ristiriitaisuuksia, mitä liberalistiseen valhekansanvaltaisuuteen on verhoutunut.

Koska kuitenkin yhteenliittyminen on voimaa, on jo pitemmän aikaa eri ryhmien välillä käyty neuvotteluja niiden yhdistämiseksi yhtenäiseksi kokonaisuudeksi työskentelemään yhteisen asian hyväksi. Näiden neuvottelujen tuloksena on Kansallinen Työ nyt rohjennut asettua yhteistoiminnan kokoavaksi voimaksi. Sen ympärille on kerääntynyt Työrintaman entiset aktiiviset kannattajajäsenet toimittaja Oksasen siirryttyä Kansalliseen Työhön. Kehoitamme siksi niitä henkilöitä, jotka ovat asiaamme ymmärtäjiä, liittymään Kansallisen Työn ympärille, sillä yksimielisyys on voimaa. Me tarvitsemme jatkuvasti taloudellista tukea, lehdellemme levittäjiä, työtä pelkäämättömiä miehiä, jotka ovat valmiit oikean asiamme puolesta uhraamaan vaikka kalleimpansakin.

Kansallinen Työ.

Kansantalouden on jaettava työlle oikeutta armopalojen asemesta.

*

Raha on pakoitettava työn kiristäjästä työn palvelijaksi.

*

Marxilaisuus on hävitettävä kukistamalla sitä elättävä kapitalismi.

Jatkoa 1:ltä sivulta.

Onko Suomi...

maassamme kehittynyt todellinen polyyppi, joka uhkaa imeä itseensä kaiken kaupallisen toiminnan. Niin pian kuin jonnekin perustetaan uusi kauppa, ilmestyy sinne kuin sieni maasta osuuskauppa. Sama koskee uusia asutusalueita. Ja näin tapahtuu koko matssa Suomenlahdelta aina Petsamoa myöten. Yksityisyritteliäisyydellä ei näissä tapauksissa ole minkäänlaisia kilpailumahdollisuuksia. Etuoikeuksien turvin osuustoiminta levittäytyy yli maan kuin hämähäkin verkko, jonka silmukat tehdään niin tiiviiksi ja kiinteiksi, ettei yksikään yksityisyrittäjä pääsisi puhkaisemaan sitä.

Vielä ilmeisemmäksi tulee osuustoiminnan monopoolivalta, kun seuraamme mitä se pyrkii saamaan aikaan teollisuuden, jopa yleisen rahataloudenkin alalla. Syntyy toinen suuri teollisuuslaitos toisensa jälkeen aivankuin maasta polkien,samalla kun yksityisyrittäjä saa huokailla alkuvaikeuksineen, mitkä liiankin usein päättyvät lopun hyväksi.

Lopputulos tästä kaikesta on se, että meidän kansaltamme riistetään yhä enemmän toimeentulomahdollisuuksia ja yleensä mahdollisuuksia oma-aloitteiseen toimintaan, sillä osuustoiminta pitää huolta vain omistaan, se kerää vain yhteiseen »osuustoiminnalliseen kekoon», vaikka kansalle uskotellaan, että »raha säilyy kansan omissa käsissä». Onko se kansan omissa käsissä säilymistä, kun osuustoiminta

kansan ostoista ja kulutuksesta koottuine suunnattomine pääomineen monopolisoi itselleen yhä laajempia talouselämän aloja, riistäen siten kansalta mahdollisuuden oma-aloitteiseen toimintaan oman elintasonsa parantamiseksi.

Ja mikä tässä kaikessa on vieläkin pahinta, on se, että noista pääomista käytetään huomattava osa suorastaan kansakunnan etuja vastaan ja sitä vahingoittaviin tarkoituksiin. Tarkoitamme niitä summia, joita

uhrataan muka osuustoiminnalliseen propagandaan, mutta itseasiassa suorastaan määrättyihin poliittisiin tarkoituksiin ja ennenkaikkea yksityisyritteliäisyyden vastustamiseen ja tyrehdyttämiseen.

On pöyristyttävää ajatella, että kansan omia varoja — sillä sitä ovat ennenkaikkea esim. osuuskauppaliikkeen kautta hankitut varat — käytetään taisteluun

kansan omia etuja vastaan. Kansa uhraa kymmeniä, satoja miljoonia, jotta sen omia elinetuja aste asteelta rajoitettaisiin.

Ja kun tiedämme, että valtio on itse myöntämiensä etuoikeuksien nojalla tuossa kiertoliikkeessä mukana, saamme täydellisen kuvan osuustoiminnan nykyisestä asemasta ja merkityksestä: valtio rahoittaa osuustoimintaa ja osuustoiminta »rahoittaa» valtiota

ja lopuksi muuttuu koko valtiotalous ja kansantalous suureksi valtiososialistiseksi liikeyritykseksi, todelliseksi valtiomonopooliksi, joka ei sittenkään ole valtion yritys, sillä määräämisvalta jää siinä määrätyille poliittisille piireille, jotka mielensä mukaan käyttävät kansakunnan kallisarvoista yhteisomaisuutta.

Olemme sitä mieltä, että osuustoiminta etuoikeuksiensa avulla on kauan sitten ylittänyt rajan ja että nykyisen tien jatkaminen merkitsee sortumista täydelliseen kolhoosijärjestelmään.

Tämän vaarallisen kehityksen tyrehdyttämiseksi ei voida ajatella muuta keinoa kuin että osuustoiminnan nauttimat etuoikeudet lakkautetaan. Ne jotka eivät sitä käsitä, eivät myöskään luota Suomen kansan kykyyn etupäässä oma-aloitteisen persoonallisen luovan työn avulla luoda tästä kansasta ja maasta rikas ja onnellinen niiden harvinaisten luontaisten edellytysten nojalla, jotka Suomelle on suotu. *Ne, jotka edelleenkin vaativat osuustoiminnan etuoikeuksien säilymistä rajoittamattomina, eivät usko Suomen tulevaisuuteen itsenäisenä kansana.*

Jatkoa 1:ltä sivulta.

Juutalaismarxilaista...

toisia suomalaisia kohtaan. Sen yhteiskuntaoppi otsikossa mainitussa asiassa perustuu »vapaaseen rakkauteen».

Mutta nyt, kun tämä »kansanvaltainen» puolue koettaa korjata valtansa lujittamiseksi sitä satoa, mitä n.s. keskustaporvaripuolueet ovat sille kasvattaneet, on puolueen luonnollisesti täytynyt tallettaa nämä ohjelmakohdat »Tannerin takataskuun». — Luokkavihan symboolin, veripunaisen rievun tilalle, on pantu uljas siniristilippumme. Itsensä luokkavihan sijasta, noudatetaan nyt »kansanrintama»-ohjelmaa. »Vapaan rakkauden» sijasta puhutaan taas kodin ja lasten hyvinvoinnista.

Tämä vaaliaika on mitä paras esoitus siitä, millä tavalla lihaan pesiytynyt perkeleen henki osaa käyttää hyväksensä niitä elämänarvoja, joita kristillis-siveellisen maailmankatsomuksen omaksunut Suomen kansa on tottunut pitämään (on ainakin tietoinen niistä) elämänsä kalleimpina. — Tätä suomalaisen kansan tunne-elämää on juutalaismarxilainen puolueemme käyttänyt taasen loistavalla tavalla hyväksensä sekä puhutussa että kirjoitetussa sanassa ja vaaliplakaateissa. Vedotaan kansamme ja erikoisesti naistemme helimpiin äidillisiin tunteisiin ja takana on kuitenkin itse piru, s.o. juutalainen. — Alla oleva kuva on julkaistu »Sosdem:in» ensimmäisellä sivulla 23. 6. 39. Saman lehden sivulla 11, on otsikon »Nainen-kotitalous» alla herttainen, mieltä sykähdyttävä kuva lapsesta kehdossaan, johon liittyy mm. seuraava kirjoitus: »Uusi hallitussuuntaus — uusi suuntaus lapsikysymyksessä... Naiset vaaleihin lasten ja kotien puolesta.» Lehden viimeinen sivu tekee puolestaan ainutlaatuista propagandaa »terveysesineitten puolesta».

Lampaan talja suden yllä — »vapaan rakkauden» apostolit kodin ja perheen suojelijoina.

Nyt kuulkaamme mitä se mies puhuu näistä asioista, joka antaa toisen internationaalin toimeenpanevana jäsenenä meidänkin juutalais-marxilaiselle puoluejohdollemme ohjeita ja joka oli Ruotsin sosialidemokraattisen puolueen kunniavieraana sen täyttäessä hiljattain 50 vuotta. — Tarkoitamme tällä miehellä juutalaista ja korkeanasteen vapaamuurariveljeä Leon Blumia. (Valitettavasti ei kannata kustantaa hänen kuvaansa tähän viereen.) Tulkoon aluksi mainituksi, että juutalainen Leon Blum on ollu kahteen otteeseen »vapauksien» maan Ranskan pääministerinä, tunnetuin tuloksin. Hän on »kansanrintamien» suurpoliitikko, korkeanasteen vapaamuurari, upporikas asetehtailija, pelipankkien ja tyttötalojen omistaja. — Hän on julkaissut kirjan »Le mariage», suomennettuna »Avioliitto», jossa hän juutalaisille tunnetulla taidolla hekumoi vapaata rakkautta, kehoittaen rouvia, neitejä ja lapsia heittäytymään siihen »onneen». — Seuraavasti: »Elähdyttäköön rouvat itseänsä jo ennen avioliittoa jokaisella intohimolla ja jokaisella mieliteolla, joka hänessä syntyy, päästäköön sen vapaaksi, kokekoot lukemattomia seikkailuja, mukanaolo tyydyttäköön heidän tunne-elämäänsä, ainaisin himon tyydytyksin ja niitä etsien. Nielaiskoot jokaisen elämän vaaksan, missä se eniten maksaa ja hetkellisimmältä näyttää,... Tyttöjen enemmistö ei 15-vuotiaina ole ainoastaan täydellisesti kelvollisia nauttimaan »Rakkautta», vaan he nauttivat samoin kuin ennen mainitut koskapa ei ole toista ikäastetta, missä he olisivat taipuvaisempia. Sitä en ole milloinkaan havainnut, mitä inhoittavaa oikeastaan verenhäväistyksessä olisi. Minä kiinnitän huomiota siihen, että on luonnollista ja yleistä, että veli ja sisar toisiansa sukupuolisesti rakastavat.» — Tässä muutamia lainauksia juutalaisen Leon Blumin kirjasta. Me ymmärrämme hänen suuren ansionsa Jahven silmissä, sillä Talmudissahan sanotaan: »Jokaisen juutalaisen velvollisuus on ei-juutalaisen tärveleminen». Tämän johdosta varmaankin Leon Blum kirjoittaakin kirjansa esipuheessa seuraavasti: »Olen ajatellut tätä kirjaa jo kauan ja luettuani sen uudestaan, olen vakuuttautunut yhä syvemmin sen perustotuuksista».

Hyvä lukijamme. Asiaa seuratessaan ei tarvinne erikoista arvostelukykyä voidakseen vakuuttautua, että »demokraattisen» vaalipropagandan ja sen käytännöllisen toteuttamisen välillä on »pikkuinen» ristiriita. — Materialistinen juutalais-marxilaisuus perustuu mitä röyhkeimmänlaatuiselle valheelle. On luonnollista, että Suomen kansan on vaikeata uskoa, että tämänlaatuinen vastuuton kansan pettäminen olisi yleensä mahdollista. Mutta kansan velvollisuus olkoon ottaa selvää sekä julkisten että salaisten kansainvälisten poliittisten puolueitten toiminnan päämääristä, ennenkuin se lopullisesti johtuu sumussa eksyksiin. Me uhraudumme tämän asian puolesta ja uskomme, että yhä suuremmat joukot, jotka asian vakavuuden tajuavat, yhtyvät meihin, sillä riveissämme on paikka jokaista rehellistä suomalaista varten.

Toteamme vielä lyhyesti, että kansainvälisen juutalaisen marxilaisohjelma tämän kansan kohdalta, on »Tannerin takataskussa», ja sosialidemokraattisen puolueen todellisen ratkaisutavan otsikossa mainitulle kysymykselle esittää »internaalin» johdon lisäksi puolueen pää-äänenkannattajan viimeinen sivu.

Suomalainen veljemme ja sisaremme: Kavahda sutta lampaan vaatteissa.

Huomaa oma heikkoutesi, joka useimmiten käy ilmi vähäpätöisimmissäkin vastoinkäymisissä. *T. Kempiläinen.*

Demokratian sanakirja.

Tämä sanakirja on laadittu sitä varten, että salatieteisiin perehtymätönkin voisi ymmärtää demokraattisten lehtiemme käyttämää »kuvakieltä» ja käsittäisi sen vertauskuvallisuudesta huolimatta siihen kätketyn johdonmukaisuuden.

Bolshevikki. Hienoja, sivistyneitä ja rikkaita tai mahtavaan juutalaiskansaan kuuluvia taikka muuten vaikutusvaltaisia kommunisteja sanotaan *bolshevikeiksi*. He ovat kuitenkin Demokratian (katso kansanvalta) varmoja kannattajia.

Demokratian itsepuolustus. Demokratia on silloin varmimmin turvattu, kun sen kannattajat lopettavat koko demokratian. Kun kansa ei enää demokratiaan usko, onkin demokraattien mielestä oikein ja paikallaan, että sellaiselta kansalta otetaan koko demokratia pois.

»Edesvastuuttomat kiihoittajat.» Nämä ovat sellaisia, jotka eivät enää usko lapsen tavoin demokratian vaikuttavan siunauksellisella tavalla muuhun kuin demokraattien johtajien omiin raha- y.m. asioihin ja tahtovat viedä sen uskon muiltakin.

Kansanvalta. Jokaisessa maassa on vähintään kahta kansaa: maan alkuasukkaita sekä sitten hienoa ja älykästä n.s. ylikansaa, juutalaisia. Kansanvaltaa on tietysti myöskin kahta lajia: maan varsinaisen väestön valtaa ja juutalaiskansan valtaa. Viimemainittua sanotaan *demokratiaksi* ja sen puolustaminen »hämäräperäisiä voimia» vastaan on nykyään kovasti muodissa. Demokratia on suomeksi juutalaiskansan-valta, mutta kun edistyneenä aikanamme ei juuri ole enää olemassa muun kansan valtaa, niin käytetään vain nimitystä Kansanvalta.

Kansanvaltaiset maat. Nämä ovat maita, joissa juutalaiskansalla on valta. Varmimpina kansanvaltoina pidetään siksi nykyään »proletaarimaata» Neuvosto-Venäjää ja kapitalistimaata Amerikkaa.

Kommunistit. Kommunistit ovat hyvin vilpittömiä demokratian puolustajia. Kun he eivät kuitenkaan ole perillä demokratian kaikista hienouksista, niin herrat uskovat heille nykyisin vain n.s. »hanttitöitä», esim. »edistyksen» vaaliplakaattien liimaamista y.m.

Politiikka. Politiikka on huonoa ja sopimatonta. Sen avulla »epädemokraattiset ainekset» koettavat vastustella maailmanvallankumouksen ja juutalaisen maailmanherruuden tuloa.

Vapaamuurarit ja juutalaiset eivät tietenkään ota tällaiseen osaa. — Politiikkaan perehtyminen on huonoa ja sopimatonta kaikille, mutta varsinkin koululaisille ja papeille.

Propaganda. Sen avulla kansanvallan viholliset osaavat esittää väärät asiansa niin, että ne valistuneisiinkin kansalaisiin menevät täydestä. Demokraattiset puolueet ja järjestöt eivät tietenkään harjoita propagandaa. Ne tekevät vain *valistustyötä*.

Tasavalta. Valta on sitä tasaisempi, mitä enemmän on valtaa marxilaispuolueella. Suomenkielen sana »tasavalta» on nerokkaimpia iskusanoja, mitä on koskaan keksitty. Voi olla nimittäin n.s. ylimysvaltaistakin tasavaltaa. Valta on silloin jaettu tasan ylimysten kesken.

Uskoton demokraatti.

Kerava 1939, Keravan Kirjapaino.